
Stalmierz, st. 3, gm. Chrostkowo, woj. kujawsko-pomorskie

Informator Archeologiczny : badania 33, 121-122

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Podjęte w 1999 roku badania pozwoliły na dość dokładne określenie zasięgu zabudowy osady poprzez prawie całkowite jej przebadanie.

Zabytki zostaną przekazane do Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Śląskich Sprawozdaniach Archeologicznych”, t. 35, 1999, s. 289-296.

Badania nie będą kontynuowane.

Sanok, st. 54, gm. *loco*, woj. podkarpackie, AZP 113-78/97 – patrz: wczesne średniowiecze

SIEMIECHÓW, st. 2 gm. Widawa, woj. łódzkie, AZP 73-45/57

- osada ludności kultury przeworskiej z okresu późnorzymskiego

Badania prowadziła w lipcu mgr Maria Jażdżewska przy współudziale mgr Ryszarda Adamczyka. Finansowała Fundacja Badań Archeologicznych im. Prof. K. Jażdżewskiego i Muzeum Miasta Pabianic. Dwudziesty czwarty sezon badań.

Badaniami objęto teren trudny, zalesiony, przeznaczony do wyrębu, około 1,5 km od rzeki Warty, na granicy gruntów wsi Rychłocice i Siemiechów. Na przestrzeni 331 m² odkryto kolejne dwa obiekty mieszkalne nr XLVIII i XLIX, kilkanaście różnych jam, kilka palenisk oraz obiekty gospodarcze - prawdopodobnie pozostałości pieców (?) o niewyjaśnionym przeznaczeniu.

Podobnie jak w latach ubiegłych, w odkrywanych wykopach znajdowano liczne fragmenty naczyń ręcznie lepionych, toczonych na kole, bryłki polepy, kości zwierzęce, fragmenty przedmiotów żelaznych i osełek kamiennych.

We wszystkich eksplorowanych w ostatnim sezonie, znajdowano luźne fragmenty ceramiki, polepy, kości zwierzęcych i przedmiotów żelaznych.

W ornamentyce znalezionej w b.r. ceramiki toczonej na kole, widać pewne różnice w stosunku do znajdowanej w poprzednich sezonach. Mogłoby to sugerować, że na terenie osady funkcjonował jeszcze inny, niż odkryty w roku 1983 piec garncarski.

W wyniku tegorocznych badań stwierdzono występowanie obiektów osadniczych w najdalej na wschód wysuniętej części stanowiska 2 w Siemiechowie. Odkrycie jednej z największych dotąd chat (XLIX), z bogatym inwentarzem ruchomym (ponad 700 fragmentów naczyń glinianych i ponad 250 ułamków kości zwierzęcych), a także pieca o niewyjaśnionej funkcji i wielu jam gospodarczych - obiektów położonych przy samej granicy odcinków jeszcze na przebadanych - potwierdza konieczność dalszych poszukiwań mający na celu odsłonięcie całej osady późnorzymskiej w Siemiechowie.

Dokumentacja i zabytki z badań znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic.

STALMIERZ, st. 3, gm. Chrostkowo, woj. kujawsko-pomorskie

- cmentarzysko kultury pomorskiej z okresu HaE/Lt B-Lt C1

Badania prowadzone były w okresie od 17 lipca do 16 sierpnia, przez Pana mgr Pawła Sobczyka z Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku. Finansowane przez włocławski WKZ. Prace były 5 sezonem badawczym na w/w. stanowisku. Przebadano obszar o powierzchni 888 m².

Celem prac było określenie granicy cmentarzyska i dokończenie przerwanej w 1998 roku eksploatacji grobu 72.

Założono 36 wykopów o wymiarach 25 m². Potwierdzono, że grób 72 był jedynym obiektem oddalonym około 40 m od swatego zasięgu występowania grobów na cmentarzysku. Znaczne zniszczenie grobu a w konsekwencji brak zachowania inwentarza grobu „in situ”, nie pozwalają jednoznacznie określić, czy był to wielopopielnicowy obiekt zbiorowy, koncentracja pojedynczych grobów popielnicowych, czy też jakaś forma pośrednia - mieszana.

Wśród mocno przemieszanego inwentarza występującego w obrębie jednolitej, ale zapewne wtórnej jamy grobowej, znajdowało się około 20 naczyń, z których 5-7 mogło pełnić funkcje popielnic, 7 różnej wielkości mis, w części zapewne wykorzystywanych jako przykrycia popielnic, oraz 5 małych i miniaturowych naczyń występujących zapewne w charakterze przystawek. Trzy popielnice musiały być przykryte pokrywkami: wpuszczanymi i obejmującą.

Na dnie obiektu wystąpiły 3 koncentracje kamieni stanowiące pierwotnie jakąś formą „obwarowania” grobu, a raczej poszczególnych jego pochówków. Obiekt zawierał około 3 kg przepalonych szczątków kostnych.

W roku 1999 zakończono eksplorację cmentarzyska pomorskiego.

Materiały przechowywane są w Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku.

Stalmierz, st. 12, gm. Chrostkowo, woj. kujawsko-pomorskie – patrz: wczesna epoka żelaza

STEKLNO, st. 13, gm. Gryfino, woj. zachodniopomorskie, AZP 36-05/127

- osada z okresu wpływów rzymskich

Badania ratunkowe w ramach nadzoru archeologiczno-konserwatorskiego, w terminie od trzeciej dekady stycznia do końca marca, prowadził mgr Antoni Porzeziński. Finansował Urząd Miasta i Gminy w Gryfinie. Pierwszy sezon badań.

Podczas kontynuacji prac ziemnych przy budowie instalacji sanitarnych nad południowo-zachodnim brzegiem jeziora Steklno natrafiono na nowe stanowisko osadnicze - osadę starożytną, reprezentowaną przez dwa paleniska i warstwę kulturową ciągnącą się na długości 34 m. Podczas prowadzenia wykopów liniowych odkryto paleniska posadowione na dolnej partii dość mocno wypiętrzonego wzniesienia nad jeziorem. Brzeg stanowiska stanowi aktualnie skarpa wysokości 1-1,5 m, wzdłuż której biegnie droga gruntowa do ośrodka lotniskowego. Strop wypełniska odkrytych obiektów (palenisk) zalegał na głębokości około 80 cm poniżej poziomu powierzchni współczesnej. Warstwa kulturowa nie przekraczała miąższości 10-12 cm o wypełnisku ciemnoszarym i jasnoczarным z niewielką ilością bardzo słabo zachowanego materiału ceramicznego (drobne ułamki naczyń glinianych, przeważnie ręcznie lepionych). Po drugiej stronie drogi występuje niewielki cypel wcinający się w jezioro (zabudowany ośrodkiem lotniskowo - wypoczynkowym). Ogólną powierzchnię osady oceniać można na 20 arów.

Materiał zabytkowy w postaci słabo zachowanych fragmentów naczyń glinianych nie pozwala na precyzyjne datowanie stanowiska.

Dokumentację i materiały zabytkowe z prowadzonych badań złożono w Dziale Archeologii Muzeum Narodowego w Szczecinie.

Szczukocice, st. 7, gm. Gorzkowice, woj. łódzkie, AZP 78-53/74 – patrz: wczesna epoka żelaza

Śleza, st. 13, gm. Kobierzyce, woj. dolnośląskie, AZP 81-28 – patrz: wczesna i starsza epoka brązu

TARNOWO PAŁUCKIE, st. 13, gm. Wągrowiec, woj. wielkopolskie, AZP 43-31/108

- osada kultury wielbarskiej (połowa II w.- 1 połowa III w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu przez mgr Mirosławę Dernogę (autorka sprawozdania, Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Pałuckiej w Wągrowcu). Finansowane przez Wielkopolskiego WKZ. Piąty i ostatni sezon badań. Przebadano powierzchnię 4 arów.

Stanowisko odkryte w 1986 w trakcie badań powierzchniowych. Celem badań w 1999 roku było zabezpieczenie niszczonego obiektów a także poszerzenie wiedzy na temat rozplanowania